

תת"ע 14285/05/22 - מדינת ישראל נגד סיון לינור אהרן

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

תת"ע 14285-05-22 מדינת ישראל נ' אהרן
בפני כבוד השופט שי שלהבת

בעניין: מדינת ישראל ע"י ב"כ עוה"ד
פזית הירשמן

המאשימה

נגד

סיון לינור אהרן

הנאשמת

הכרעת דין

רקע

כנגד הנאשמת שבפני הוגש כתב אישום בגין עבירה של אחיזה או שימוש בטלפון ללא דיבורית ברכב שהיה בתנועה וזאת בניגוד לתקנה 28(ב)(1)(א) לתקנות התעבורה, תשכ"א - 1961, (להלן: "תקנות התעבורה").

בהתאם לעובדות כתב האישום, נעברה העבירה ביום 9.2.22, בשעה 11.25, בק"מ 122.8 בכביש 20 ק"מ 5.5. מדרום לדרום מצפון בעת שהנאשמת נהג ברכב מסוג מרצדס בנץ.

במסגרת פרשת התביעה העיד רס"מ רועי רז (להלן: ע"ת) ובמסגרת פרשת ההגנה העיד הנאשמת. הצדדים הציגו את סיכומיהם בע"פ.

חקירות העדים וסיכומי הצדדים

במסגרת חקירתו הראשית של ע"ת, הוגשו באמצעותו הודעת תשלום קנס/תעבורה מיום 9.2.22 שערך וכן סרטון מצלמת גוף שצילם. הודעת התשלום והסרטון סומנו ת/1 ו - ת/2 בהתאמה.

במסגרת חקירתו הראשית, מסר ע"ת כי תנוחת הישיבה באופנוע באמצעותו אכף את העבירה לכאורה, מאפשרת לצפות בפנים הרכב וכאשר הוא נוסע במקביל לחלון הקדמי ביכולתו להבחין בכל המתרחש בחלקו הקדמי של הרכב, מושב הנהג ומושב הנוסע.

במסגרת חקירתו הנגדית, ציין ע"ת כי ראה את הנאשמת אוחזת בטלפון ובדברים שרשם במסגרת ת/1 ציין את צבע

הטלפון והגובה בו היה. לשאלת הנאשמת, מסר ע"ת כי אם לא ציין את העובדה שבתה של הנאשמת נסעה עמה ברכב, כנראה שלא ראה אותה.

בחקירתה הראשית אמרה הנאשמת הטלפון הנייד הונח בתא בגובה ידית ההילוכים, כשהוא מחובר למטען. לדבריה, למטען הטלפון קושי במגעים והיא הרימה את הטלפון הנייד בכדי לראות שהטענת הטלפון מתבצעת. כן סיפרה שבתה נסעה עמה ברכב והיא לא תסכן אותה.

בחקירתה הנגדית הדגימה הנאשמת את פעולתה בעת העבירה לכאורה ואמרה "אני רק הרמתי, ישרתי מעט את הנייד כדי לוודא שהטעינה מתבצעת". לדבריה בעת שהחזירה את המכשיר לתא הבחין בה ע"ת ולשאלת בית המשפט ענתה שנגעה במטען.

בתשובה לדברי ב"כ המאשימה לפיהם בעת ההדגמה באולם, הרימה את הטלפון, מסרה הנאשמת כי בזמן האירוע נגעה בכבל ובאולם החזיקה בטלפון בכדי להדגים. כן מסרה שעל מנת להבחין האם הטלפון מחובר למטען, די להבחין במסך. הנאשמת מסרה כי בידיה אישור ממרפאת שניים המראה שלאחר האירוע שהתה בה עם בתה.

בסיכומיה טענה ב"כ המאשימה כי גרסת הנאשמת תואמת לגרסת ע"ת שעדותו אמינה, רציפה וללא סתירות. לגישה אמרה הנאשמת במסגרת הדיון בבית המשפט כי אחזה בתחתית הטלפון בכדי לוודא שכבל הטעינה מחובר ופועל כראוי ולאחר מכן שינתה את גרסתה וטענה שנגעה במטען בלבד, פעולה המהווה אף היא נגיעה בטלפון. לגישה המאשימה, לא ניתן לוודא שהמטען והטלפון מחוברים מבלי לגעת בשניהם.

בסיכומיה טענה הנאשמת שמלכתחילה אמרה שנגעה במטען בלבד ומאחר והאחרון מחובר בכבל לטלפון הנייד, הרי שכל תגובה של הכבל תזיז גם את הטלפון. כן הטילה ספק בגרסת ע"ת לפיה היה לו שדה ראייה ברור של פנים הרכב, לאור העובדה שלא הבחין בבתה. בהתייחס להדגמה שערכה באולם בית המשפט, ציינה שמאחר ולא עמד לרשותה תא, נאלצה לגעת בטלפון אבל באירוע המדובר לא נגעה בנייד.

ניתוח ומסקנות

עיון ב-1/ת מראה כי ע"ת ציין בו את אשר ציין בעדותו בבית המשפט. כן כתב כי בעת שסימן לנאשמת לעצור הורידה האחרונה את הטלפון לכיוון מושב הנוסע, ששמר על קשר עין רציף מרגע זיהוי העבירה עד לעצירת הרכב וכי הנאשמת נסעה ברכב לבדה. בתיעוד דברי הנאשמת ב - 1/ת נרשם כי מסרה שרק ניסתה לחבר את כבל הטעינה.

אציין כי ככל הנראה בשל שגגה, שיתכן וקשורה במושב, לא נמצא בחומר הראיות סרטון מצלמת הגוף אשר סומן ב - 2/ת. עם זאת, מאחר ו - 2/ת האמור מתעד את המפגש שנערך לעבר ביצוע העבירה לכאורה לגבי לא קיימת מחלוקת בין הצדדים והצדדים לא הפנו אליו בפרוטוקול ובסיכומיהם, סברוני כי היעדרו של 2/ת, אינו גורם לשינוי משמעותי במסקנות שאפיק.

מכל האמור עולה שע"ת סבור שראה את הנאשמת אוחזת בטלפון כשדה הראיה שלו היה ברור. הנאשמת מסרה בתחילת עדותה הראשית כי הרימה את הטלפון ובתחילת חקירתה הנגדית כי "ישרה" מעט את הנייד. בחקירתה הנגדית

גם מסרה שעל מנת לראות האם להבחין האם הטלפון מחובר למטען, די להבחין במסך. בהמשך חקירתה הנגדית ובסיכומיה הסבירה הנאשמת כי נגעה במטען בלבד ותזוזה במטען גורמת לתזוזה בטלפון המחובר אליו. דברים אלו נראים כתואמים את תיעוד תגובתה במסגרת ת/1.

עוד עולה מהאמור שע"ת סבר שהנאשמת נסעה ברכב לבדה בעוד שלטענתה, בתה נסעה עמה וישבה במושב האחורי.

לזכותה של הנאשמת אניח תחילה כי גרסתה לפיה אחזה במטען הטלפון בלבד מדויקת.

סקירת הפסיקה בנוגע לעבירה נשוא כתב האישום שכנגד הנאשמת, לא הצביעה על כך שקיימת פסיקה ישירה בשאלה האם אחיזה במטען המחובר לטלפון הנייד מהווה "אחיזה" או "שימוש" בטלפון נייד.

פניה לפסיקה הדנה בהיקפו ותכליתו של איסור השימוש/האחיזה בטלפון בנייד מלמדת על פירושו הרחב של האיסור האמור.

כך למשל במסגרת **רעפ 10020/16 ברוך בן יוסף נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו 24.4.2018): "שני האיסורים נועדו למנוע את הפניית תשומת הלב מן הנהיגה וזאת הן בדרך של אחיזה בטלפון בעת הנהיגה והן בדרך של שימוש פעיל בו. הכוונה לאיסור האחיזה ואיסור השימוש הפעיל... זאת, מאחר שאין ספק בכך שהן האחיזה והן השימוש בטלפון בעת הנהיגה פוגעים באופן ממשי ביכולתו של הנהג לנהוג באופן בטוח ומסכנים בכך את סביבתו, את עצמו ואת יתר משתמשי הדרך."

כן בעפ"ת (ת"א) **9847-04-13 תומר ברין נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו 16 מאי 2013) "דעתי היא שעיון בתקנה בכללותה, על כל מרכיביה ויסודותיה, מחייב להגיע למסקנה שהאיסור הוא להשתמש בטלפון, כלומר, לדבר בו, לשלוח ולקרוא מסרונים, לשחק בו, או אף להשתמש באפליקציות כגון G.P.S, אך לא לשאתו בלבד. הפרשנות הנכונה היא לראות קיומו של האיסור רק כאשר השימוש הוא שימוש אופייני למכשיר הטלפון, וכמובן טלפון חכם, לא שימוש בו כחפץ דומם."

פרשנות אחרת תביא לתוצאה בלתי סבירה בעיניי, כי גם מי שמחזיק, כשהרכב בתנועה, טלפון סגור (כבוי) (אולי אף באריזתו בנסיעה מהחנות כשנרכש לביתו) באופן שאינו קבוע ברכב, עובר עבירה."

ולפני כן, "תכליתם של דיני התעבורה, הפקודה ותקנותיה, הוא להגן על שלומם ובטיחותם של עוברי הדרך באופן מרבי וזאת תוך יצירת אפשרות לתנועת כלי הרכב ועוברי הדרך לנוע ביעילות. תכליתה של תקנה 28(ב) במסגרת התכלית הכללית, הינה להבטיח את שליטתו של האוחז בהגה או בכידון ברכבו, בכך שלא יסיר ידיו מהם לצורך תפעול מכשיר הטלפון וכי המכשיר יונח באופן יציב המונע את נפילתו והצורך להגיב לכך."

עיון בתקנה הקרובה לתקנה 28(ב), תקנה 28(א) מלמד כי על פי זו "נוהג רכב חייב להחזיק בידיו את ההגה או הכידון כל עוד הרכב בתנועה; אולם רשאי הוא להסיר יד אחת מן ההגה או הכידון אם עליו לעשות בה דבר להבטחת פעולתו התקינה של הרכב או לקיום כללי התנועה."

מכל האמור לעיל עולה להבנתי, שאיסור השימוש בטלפון הנייד חל על כל השימושים בטלפון ככזה ומטרתו להבטיח את

פעילותו התקינה של הרכב והשליטה בו.

דומני שהרציונל האמור חל גם כאשר הנגיעה הנה במטען המחובר לטלפון. האחיזה במטען, נועדה לצורך השימוש בטלפון ולצורך עריכתה, יש להסיר את הידיים מן ההגה באופן שעלול לפגוע בשליטת הנהג ברכב.

תקנה 28(א) שהוזכרה, אינה חלה על העבירה נשוא כתב האישום שבפני, אך דומני שאף ממנה ניתן ללמוד כי פעולה של הסרת היד מההגה לצורך בדיקת פעילותו התקינה של הטלפון, אינה קשורה להבטחת פעולתו התקינה של הרכב.

סבורני כי אף אם אניח לטובתה של הנאשמת כי רק "נגעה" במטען ולא "אחזה" בו, לא יועיל לה הדבר, לאור התכלית הרחבה שתוארה כעומדת בבסיס העבירה בה הואשמה. נגיעה לכשעצמה מהווה מאין אחיזה ובכל מקרה יש בה כדי לגרום להסרת יד מן ההגה באופן הפוגם בשליטה ברכב.

אף אם נפלה שגגה, במסקנותי המשפטיות, הרי שלהבנתי גוברת עדותו הקוהרנטית של ע"ת על זו של הנאשמת. דברי הנאשמת כפי שנרשמו בפרוטוקול בית המשפט כללו ציון כי נגיעה בטלפון, "יישרה" אותו וכי נגיעה במסך (מן הסתם של הטלפון) מספיקה בכדי לראות האם המטען מחובר או לא. דברים אלו אינם תואמים את גרסת הנאשמת לפיהם נגיעה במטען בלבד ויוצרים קושי מסוים בקבלת עמדתה במלואה.

לא התעלמתי מכך שקיים קושי מסוים בעובדה שע"ת ציין כי הנאשמת נסעה לבד בעוד שזו טענה שנסעה עם בתה. עם זאת, אין בעניין זה הנמצא בפריפריה של נושא הדיון בכדי להפחית מאמינות עדותו של ע"ת לרמה המונעת הישענות עליה.

לאור האמור לעיל ולאחר ששבתי והזהרתי עצמי, שכן עדות יחידה הוצגה בפני במסגרת פרשת התביעה, הרי שלהבנתי אף ברמה העובדתית וללא קשר לשאלה המשפטית שתוארה, עמדה המאשימה בנטל הנדרש ממנה להוכחת אשמתה של הנאשמת.

אשר על כן, החלטתי להרשיע את הנאשמת בעבירה המיוחסת לה בכתב האישום של נהיגה ברכב הנמצא בתנועה, תוך אחיזה או שימוש בטלפון נייד שלא באמצעות דיבורית, בניגוד להוראות תקנה 28(ב)(1) לתקנות התעבורה.

זכות ערעור כדין

ניתנה היום, י"ז כסלו תשפ"ג, 11 דצמבר 2022, במעמד הצדדים